

GENÇ KALEMLER

Kültür – Sanat - Edebiyat

Melike ÇAKIRGÖZ
MEKTUP

Sayın Bay "R"...

Kırgınlık paltolarımızı çıkarıp bir kenara bırakmalı değil mi? Umuyorum ki sizin için -hâlâ- bir yabancından farkım vardır. Sizi kırmak ve derin düşüncelere sokmak amacında hiç olmadım. Lakin, belirtmeden geçemeyeceğim ki; sözlerime kırılabilir kadar değer verdiğiniz, fikri zihnimi altüst etmişken yazabileceğim herhangi bir şey kalmıyor bana.

Bir kırgınlığın ardından, sevinç duymanın utancını yaşıyorum. Kusura bakmayın Bay R., bencilliğimin bedelini size ödetmenin bilincindeyim. Hâlâ yazılarımı okuyorsunuz değil mi? Sizin okuyacağımız gerçeğiyle yüzleştüğimde kalemimin titremesine engel olmak mümkün olmuyor. Sanki bir kelimeyi yanlış kullansam benden nefret edeceğiniz ve yazmanın bir anlamı olmayacağı fikrinden sıyrılmak oldukça zor. Fazla hadsizce olabilir; ancak yazmaya devam ediyorum olmamın tek nedeni, sizin bunları okuyor olmanız. Kelimeler varlığıyla anlam buluyorken, mektubunuzdaki her bir ayrıntıyı istisnasız inceliyor ve zamanı size yazacağım cevabı onlarca şekilde kurgulayarak geçiriyorken; yazma sebebim olmanız kaçınılmaz değil mi? Bu hastalıklı duygularım sizi korkutmasın.

Benim tek silahım mürekkebirdim ve aramızda bu kadar uzaklık varken... Bu hastalığın yalnızca beni tükettiği gerçeği herkes tarafından kabul edilir. Cevabınızı bekliyorum bayım. Kulağım kapı sesinde olacak. Bekleyeceğim... Siz gelmeseniz bile ruhunuzu nakışladığınız kırık beyaz kâğıdı arayacak gözlerim. Umut etmeyi sürdüreceğim.

Çakar

BAHARI ARARKEN

Herkes sonbaharı hüznün dönemi olarak kabul ediyor. Ben sonbaharı bir canlıya benzetsem bu ancak "Anka" olurdu. Ankalar küllerinden doğar. Sonbahar ölenlerin ardından bir ağıt, yeniden doğmak için bir umuttur. İnsan kırgınlıklarını ektiği ağaçta anılarını yaprak misali dökmelidir. Yeni ve güzel anılar için yer açar bir bir dökülen kırgınlıklar. Gözyaşlarını bir yağmur misali akıtmalı, zihnindeki çöplüğü temizlemeli, değişim için gelen kış soğuğuna karşı cesaret paltosunu giymelidir. Mutluluk atkısını ve mantık şapkasını takmayı unutmamalıdır. Elleri iyi niyetle sarılmalı, ruhu güçlenmelidir. Sonbaharı ölüm sananlara inat yeniden doğmalıyız. Yeni şehirler görmeli, yeni insanlar tanımalı, yeni kitaplar okumalıyız. Yeni kıyafetler, arabalar her zaman alabiliriz. Biz yeni bakış açıları edinmeliyiz. Şeyh Galip'in dediği gibi: " Cancağızım, şimdi yeni bir şeyler söylemek lazım." Sonbaharda doğmalıyız, sonbahar olmalıyız. Umuyorum ki hüznümüzün "sonunda" hayatımızın "baharında" yüzünüzden gülümsemeyi eksik etmezsiniz.

Beyza Hanım AVCI

Tuğba DOĞAN
DİLHUNUM

Yağmur yemiş toprak kokulum,
Zehirli sarmaşıklar içindeki portakal fidanım,
Bükme boynunu gel anlat derdini.
Önüme sereyim en kıymetli hazinelerimi.
Kalbimin en kuytu odasını ayırtayım sana.
Tek temennim içini dökmen, bu sana muhtaç kula!
Hem kim sığdırır tek başına sinesine tasayı derdi.
Anlat bana!
Anlat ki! Sinsin ruhuma senden bir şeyler.
Dert taşlarından bile olsa köprü kurulsun aramıza.
Gözyaşlarını akıt!
Akıt ki! Hafiflesin yüreğin...
Dertlerin bana dolsun katre katre
Sen düşünme yormaz dertler beni.
Asıl suskunluğundan yorgun ve dilhunum
Sen konuş!
Konuş ki! Dertlerin bile bahar getirebileceğine şahit ol.
Hem ben alışkınım ağır dertlere sevdiğim.
Söylesene hangisi mutsuzluğundan daha ağır gelir bana?
Anlamadın mı hala!
Ben severim ne olursa olsun senden geleni.
Yanımda ol görmezden gelirim elemi kederi...

Dilhûnum, sensiz kaldım kalalı,
Lâl oldu dilim, çevremde ses yok.
Meyusum şu girift dünyada, umut veren bulunmaz.
Hüznün anaforunda, fêvt oluyorum.
Haberin yok!
Göğsüme saplanıyor o anılar, anlıyorum bercestesiz olunmaz.
Mutlusun, unutuyorsun.
Anlıyorum benden
Haberin yok!
Uzaklaşıyorsun, yolcusun; fakat giden armağansız yollanmaz.
Bırakıverirken beni ipe dizdim gözyaşlarımı, gerçi hâlâ durulmaz
Takıverdim gerdanına ne çok yakıştı
Haberin yok!
Kar yağdı ardından, ararım; lakin tek bir izin görünmez.
Mutlusun, unutuyorsun,
Anlıyorum benden
Haberin Yok!

Ebrar YILDIRIM EBEDİ SEVGİ

İnsan, sevgisini ve sevgilisini nasıl ebedileştirebilir? Bunun yöntemi var mıdır acaba? Sevmek ve sevilmek bu dünyada bizim mukadderatımız mıdır?

Aşıklar, geçmişten beri sevgililerini anmak onları yâd etmek için çeşitli metotlar denemişlerdir. Kimi mektup yazmış, kimi şiir; kimiye romana, resme, müziğe dökmüş aşkını, sevgisini....

Telefonda her gün kim bilir kaç kez kullandığımız "ALO" sözcüğü sizce nerden gelmektedir? Alexander Graham Bell 1876'da telefonu icat etmiş ve ilk kez konuşmaları teller aracılığıyla iletmeyi başarmıştır. Bu sayede telefonun yaygın kullanımı başlamıştır.

"ALO" kelimesi ilk zamanlardan bu yana varlığını korumuş ve bu zamana kadar dilimize gelmiştir. Bu kelimenin çıkış yeri Alexander Graham Bell'in Alessandro Lolita Oswaldo adında bir kız arkadaşının olmasıdır. Alexander Graham Bell ilk telefon görüşmesini bu sevimli kız ile yapmıştır. İlk görüşmede Alexander Graham Bell sevgilisini ismini birebir nakletmiştir. Fakat zamanla bu dahi mucit kız arkadaşının ismini kısaltarak kullanmıştır. Önceleri kısaltma olarak "Ale Lolo"yu kullanan mucit ileriki görüşmelerde daha da kısaltarak "ALO"yu yani bugün kullandığımız terimi kullanmaya başlamıştır. Sevgilisinin baş harfleridir ortaya çıkan...

Alexander Graham Bell bir süre sevgiliyle telefonlaşmaya devam etmiştir. Ancak -ilginçtir- Alessandro Lolita Oswaldo sevgilisi Alexander Graham Bell'in çok çalışmasından ve ona vakit ayıramamasından dolayı ondan ayrılmıştır. Ünlü mucit bu duruma çok üzülmüş ve sevgilisini hiç unutamamıştır ki; o günden sonra, Alexander Graham Bell, gelen her çağrıyı "ALO" diyerek açmıştır. Çünkü ünlü mucit her arayanın eski sevgilisi Alessandro Lolita Oswaldo olmasını temenni etmiş ve her arayanın o olmasını istemiştir. Unutulmayan aşk bu olsa gerek. Böylelikle diğer insanlar tarafından da yaygın olarak kullanılmaya başlanmış ve sevgilisi Alessandro Lolita Oswaldo'yu sürekli yâd etmiştir.

"ALO" sözcüğü Alexander Graham Bell'in biricik aşkının bugünlere kadar gelmesini sağlayan bir terimdir. Kim bilir belki de Alexander Graham Bell ve Alessandro Lolita Oswaldo aşkının somutlaşmış ifadesi olan "ALO" bize minnettardır.

Sevgili, belki de ancak bu kadar ebedileştirilir ve insanların ağzına pelesenk olacak şekilde kullanılabilir. Alessandro Lolita Oswaldo, şimdi yaşamıyor; ama Alexander Graham Bell ile olan aşkı her telefonu açışımızda bizimle birlikte yaşayacak. Bizler de Alexander Graham Bell'in aşkını korumalı ve ona sahip çıkmalıyız.

Hamiyet YILDIRIM SON MEKTUP

22.12.2019

Canım Kuzum,

Canımın içi, oğlum; sensiz ne kadar çok gün geçmiş. İki yıl olmuş tam. Koskoca iki yıl. Düşünüyorum da pekte uzun değil. Oysa ben doğumundan ölümüne geçen onca yılı defalarca tekrar tekrar yaşadım. Yokluğunda zaman çok zor geçiyor.

Çok özedik seni. Kardeşlerin bana acılarını hissettirmemeye çalışıyorlar. Yavrularım beni düşünmekten acılarını yaşayamadılar. Ece'n 'Şekerim naptın?' deyişini özledi. Bir kez daha duymayı çok istiyor. Son bir kez daha... Ecemiz bitirdi okulunu. Şimdi ise işe girecek. Kocaman oldu bizim küçük şeker. Mehmet'in daha bir sessizleşti senden sonra. Duvarlar ördü kendine. Fark ediyorum içi yanıyor ama bize hissettirmiyor, kendi kendine yaşıyor. Onun da okulunun bitmesine az kaldı. Büyüdü minik yavrularım. Babansa oğlum, sadece susuyor. O sessizlik o kadar acı o kadar ağır ki konuşsa, dökse içini daha iyi... Ben mi? Bense oğlum gidişini kabullenemedim. Bir tarafım buruk sensiz hep...Bazen geceleri ağlıyorum. Baban bana hissettirmemeye çalışıyor ama ben farkındayım, o da ağlıyor...Çok zor be yavrum. Sana sensizliği nasıl anlatalım? Sen hiç sensiz kalmadın ki...

Ve oğlum, bugün... Günlerden o gün... Sensizliğimizin kaçınıcı günü söylemeye dilim varmıyor. Bugün nasıl mıyız? Nasıl olalım? Yüreğimizi kapalı kutuya koymuşlar da duygularımız sığmıyor, gözyaşlarımıza kelepçe takmışlar, boğazımızı düğümlemişler gibi. Susturmuşlar bizi...Bizi sensizlikte baş başa bırakmışlar...

Güzel gözlü çocuğum, cennet gözlüm... Her yerde seni arıyoruz, her an seni bekliyoruz. Bir kaç kare fotoğrafın kaldı bize suskunluğunla beraber... Çok zaman geçti sensiz. Saymayı da bıraktım bugün günleri. Neden mi? Sayılarla yokluğun denk değildi kuzum. Yokluğunu sayılara sığdıramadım...

Hadi çık da gel. Sevdiğin yemekleri de yaparım hem. Çık da gel artık. Çok özledim annem seni... Gel hadi, biraz da cennet özlesin seni yavrum...

SENİ ÇOK SEVEN ANNEN

Bilgenur ERKAN
MEFTUN

Sonbahar hüzündür, hasrettir. Aşktır sonbahar. Aşkı kapsayan duyguların tercümesidir sonbahar cümlesi. Yaprakların muhteşem renkleri ve rahatlatıcı çıtırtıları, onun efsunkâr gülüşüdür. Tabiatı dinlemek onu dinlemektir. Rüzgâra karışmak ona karışmaktır. Ve sonbaharı izlemek, onu izlemektir. Vuslattır sonbahar.

Belki sevdiğine, belki tabiata. Kavuşmaktır. Yağmurda ıslanmak bana sarılmayı hatırlatır; küçük damlalar narin öpücükleri. İncitmekten korkarak kokusunu içine çekmek gibidir esen rüzgâr. Kaybetmekten korkup sıkıca tutunmak gibidir su ve tenin buluşması. Meşakkatli bir huzurdur. Her şeyle birlikte gelen huzurun farkına varmak zordur. Ancak fark edince pek tatlı gelir. Hem yanarsın hem donarsın. Hem kor alevlerde kalmışsındır, hem de ılık rüzgârlarda salınıyorsundur.

Yakan da söndüren de katilin de doktorun da aynı kişidir; Maşuk. O gülerken her şeyi unutup da kaybolursun ya en derinlerde; sonbaharda da rüzgâr aynı şeydir. Kendini rüzgâra bırakırsan, kaybolursun hislerinde.

Emin Buğra TÜRKDOĞAN

Tüm duyguların birbirine sarmalanır. Sonbaharda kaybolmayı bilen âşıklardır. Maşuktur sonbahar. Âşık için maşuk her şeydir. Sevdalının gönlüyle hissetmeyen anlayamaz sonbaharı; bilemez aşkı, sevdayı. Kendini sonbahara bırakan sevdalı, kendini sevdiğinin kollarına bırakmış gibidir. Kaybolur. O, artık meftundur.

Şevval Sıla TUĞLUCA
TOPRAK KOKAR

Solucan misali yavaş yavaş
Kıpırdar önce.
Kabuğundan çıkmak sözü
Hiç bu kadar manalı
Gerçekçi olmamıştır belki de.
Bir sel bastırır
Aniden, habersiz
Mutludur.
Büyür, olgunlaşır
Başını eğmez, dimdiktir.
Yırtıcılar üşüşür başına.
Karşı koymaz.
Şanslıysa kurtulur.
Yabaniler sarar etrafını.
Bir toprak kokulu
Çizgi, çizgi

Kurak kurak bir el uzanır.
Kim bilir?
Belki topraktır.
Çekip koparır yabancıleri.
Güneş yakmaz.
Yağmur üşütmez.
Her santimde
Gök kendinin sanır.
Bulut kendinin...
Yağmur kendi için yağar.
Güneş kendi için doğar sanır.
Kim bilir?
Belki de öyledir.
Kendi için yaşamaz.
Yaşatır çoğu kez.
Bir aldığı, Bin öder.

Delikanlıdır.
Sonra,
Yaşlanır.
Soğuk üşütür.
Yel uçurur.
Mutludur.
Alacağını almış,
Vereceğini vermiştir.
İnzivaya çekilir.
Kabuğuna döner.
Hak etmiştir artık ne de olsa.
Başladığına geri döner.
Peki, o
Çizgi çizgi.
Kurak kurak.
Toprak kokulu el hak eder mi?
Çoğu kez hayır.

Hanım
YAŞANMIŞLIK

Artık aynalarda aradığım kişi değilim. Beynimin dört duvarında yankılanan şarkının her cümlesi buruk. Bir yerlerde gizlenen mutluluğu arıyorum. Bulmak pek mümkün görünmüyor. Kendimi bulma arayışına girdiğim her zaman, kendimi eskide buluyorum. Yaşanmışlıklar, fotoğraflara bakmayı zorlaştırıyormuş. Tüm her şeyimi bir valize sığdırabiliyormuşum. Yazlıklarla birlikte hepsini valize kaldırdım. Gidemediğim yollar, soluyamadığım havalar, istemediğim bir gelecek yazıyor bana. Bu da beni huzuru bulmaya itiyor. Hayatım benden alınanları izlemekle geçiyor. Girdiğim yolda kayboluyorum. Örülen duvarların soğuğu içime sızıyor ve o dört duvar sadece benim üzerime yıkılıyor. Bir elimle yaptığımı diğer elimle yıkıyorum. Bir gün bu rüyadan uyanırsam, ancak o zaman anlayacağım.

Aslında neyin ne olduğunu da bilmiyorum bana sorarsan. Aslında ben oymuşum. Kaç yüzyıllık işkence bu? Nereden buldular kırgın sessizliğimi. Nereden sardı bu hüzün aklıma? Unuttuğum şarkının adı ne? Biriktirdiğim yıllar, anılarım, eski takvim yaprakları, hepsi neredeler? Bir köşe başında mı? Az öğrenmeliydim, az soru sormalı, yanıt beklememeliydim. Şimdi o kırık aynaya borçlu olduğum güzelliği vermeliyim. Dörtte üçü sudan oluşan dünya, tüm deniz ve okyanuslarıyla seni kıyıma vuruyor. Sessiz bir çığlıkla, ağlamaklı bir kadın sesiyle. Sen kıyılarıma vururken ben o sulara boğuluyorum. Nasıl isyan etti doğa kendini sularına bırakmayışına. Ama bizi öldürecek olan gelgitlerin olacak. Düşe kalka öğreneceğim. Elimden tuttuğun zaman, ancak o zaman boğulmaktan kurtulacağım. Her yaşanmışlık bir anı olarak bana kalacak. Dünyaya ise zamanın bıraktığı yara izi. Çok değil, geçmiş gibi.

Ay Parçası

SOYUTLANMIŞ DÜŞÜNCELER

Yağmur hafif çiseleyip daha toprak tadına varamadan ortalıktan çekildi. Günlerdir ortalık kızışmıştı. Toprak çizgi çizgi, kurak kuraktı. Havanın sıcaklığından evden dışarı atıyordum kendimi. Belki sahil serinletir diye uzun uzun yürüyüşlere çıkıyordum. Bu sefer de nem bunaltıyordu. Akşamları en iyisi... Gökyüzü içime, ancak o zaman doluyordu. Kahvemi alıp nostaljik bir şeyler açıyordum. Belli bir zamandan sonra duymuyordum müziği. Düşünceler gözlerimi, kulaklarımı hatta ruhumu uzaklaştırıyordu bu evrenden. Şimdi de bu yaz yağmuru sonrası elimde kahvem ve kitabım, düşüncelere dalmak iyi gelir dedim ve kuruldum köşeme. Kapı çaldı. Hiç acele etmeden usluca açtım kapıyı. Bir dostum... Adı önemli değil. İsimler rastgele seçilmez mi kitaplarda? Siz seçiverin o zaman. Islanmış hafiften. Ben ona kahve koyarken o, pencerenin önünden bakıyordu bi' yerlere. Belki uzaklara ya da düşüncelerime. Çok mu geride kaldık, dedim. -Neye, dedi. Umursamaz bir tavrım vardı. Sustu. Kahveyi uzattım. Hala bakıyordu. Ama bu sefer nereye baktığından emindim. Penceredeki yansımalarına, kendine...

İrem KAYMAKÇI

KIŞ TELAŞI

Sonbahar. Umutları tüketen zalim eylül geldi geçiyor yine. Kış telaşına düşmüş karıncalar, hiç örnek alamadığımız şu çalışkan karıncalar. Sonbahar hep hüznün verici bana ve sanki doğayla paylaşırım bu hüznü. Ağaçlar benimle ağlıyor, çiçekler benimle soluyor gibi gelir. Yılsonu yaklaşıyor yine, bir ömürdür geçip gidiyor. Elle tutulur bir şey yapamamışız, yine tüm yıl boş yaşamışız sanki. Belki bunun hüznü hâkim naçiz bedenimde. Karamsar insanlar, ümidi kaybetmiş yoksulların zamanıdır sonbahar, doğayla özdeşleştikleri zamandır bu zaman. Bana yılın en hızlı geçen dönemi gibi gelir hep, sanki doğa ana istemiyor, kimsenin üzgün olmasını, geçsin istiyor bu dönem. Sonbahar her ne kadar hüznün hâkim olduğu bir vakit gibi görünse de kalbimin ücra bir köşesinde ufak bir sevgi de yok değil bu hüznün zamanıma. Yapraklar başımızdan her yanımıza nüfuz ederken, gözyaşlarımız yüzümüzü kaplamışken; batan güneşe doğru adımlamak, her köşeyi sonbaharda.

Düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu belli ki. Bir yudum aldı. Konuşacakmış gibi oldu bir ara. Sonra oturdu. O zaman anladım ki bu konuşma uzun hatta çok uzun olacaktı. En çok da gözleri konuşacaktı. Her şeye, dedi. Oturdum. Bazen boşuna çabaladığımı düşünüyorum, diye başladı söze. Sözleri büyük bir iştahla alıyordu kulaklarım. Ağırdan almayı sevdiğini düşündüm ya da temkinli davrandığını. Düşünmesi, sözlerini tartması için süre verdim ona. Dinlediğimi göstermek için gözlerine diktim gözlerimi. Gözlerim saçlarına, ellerine sonra çoraplarına kaydı. Ne bulduysa giymiş gibi bi' hali vardı. Nitekim çoğu zaman da öyle ya... Tekrar söze başlayınca sabitledim gözlerimi.

Bazen çok ümitleniyorum, heyecanlanıyorum, canla başla çalışıyorum. Emeğimim karşılığını da alıyorum. Küçük gelişmeler, yeni bilgiler çocuk gibi mutlu olmamı sağlıyor. Sevdiğim işi yapıyorum diyorum. Ama öyle zamanlar oluyor ki başımı iki elimin arasına alıyorum, düşünüyorum saatlerce. Beni bu duruma sokan ne biliyor musun? Gereksiz, boş yaşayan, yaşama amacını bilmeyen, küçük dünyadaki basit meselelere çözemeyip de güya dünya meseleleriyle uğraşan insanlar. Kızdırmıyorum onlara... Akıllı telefonlardaki akılsız insanlarla uğraşadursunlar. Onlar, önlerine koyduğumuz oyuncaklarıyla ilgilenirken geliştireceğiz bu dünyayı. Benim sinirlendiğim o kişilerden soyutladığımız, işte bunlar geleceğin varisi dediklerimiz karışıyor onların arasına. Hata ya en başta oldu. Yaptığımız yanlış seçimlerle yanlış kişileri seçtik ya da bizim meselelerimize karışmasınlar diye oluşturduğumuz bu sahte dünyanın şatafatına kaptırdılar kendilerini. Sorun ikincisi gibiyse gerçekten bahsetmeliyiz onlara. Ancak ya seçimler yanlışsa... Beynimi alamıyorum bu ihtimallerden. Düşüncelerini kusacağı bir yer olarak burayı seçmişti. Hızlı inip kalkan göğsü, çocuksu saflıkla açılmış gözleri, anlıyorum gibi basit sözlerimi bekliyordu. Ama söyleyemeyecektim. Kendisi de biliyordu desteklenmek için yanlış yerde olduğunu. Aramızdaki diyaloglarda samimiyet, hatta acımasız eleştiriler vardı çoğu kez. Bu ihtimali aklından geçirse de asıl merak ettiği düşüncelerimdi. Çıkamaz ikilemimde benim ne yapacağımı soruyordu aslında. "Böyle mi olması gerekiyordu? Seçilmişler ve diğerleri... İnsanlara değer kazandıran akıllarını kullanma yetisi mi? Gerçekten teknoloji mi gerekli dünyaya? Tıp geliyor diye gündeme getirdikleriniz sizin bozduğunuz sağlık dengelerini düzeltme çabaları değil mi? İlkel kalsaydı bu dünya -İlkelden kastım özdür. İlk çağların anlattığı gibi olduğuna inanmam- nasıl olurdu gerçekten? Dünyanın dengesi, iklimler, sıcaklık bozuldu; teknolojiyle düzelterek söyleyorsunuz. Teknolojiyle bozmadınız mı zaten? Bir madde hem zehir hem panzehir olur mu? Gelişen dünyaya ayak uydurmak diye nitelendirdiğimiz fabrikalar bencilliklerinizdir. Dünya için değil kendiniz için üretiyorsunuz ve kendiniz tüketiyorsunuz. Dünyayı geliştiremezsiniz. Sadece yaşarsınız." Sinirlenmişti. Sözlerimin bitmesini istiyordu ve ben de bitirdim. Hızlıca doğrulup kalktı. Geç oldu, dedi paltosunu giyerken. Son bir kez baktı ve "Siz yazarlar ve duygusalıklarınızı ise hiç anlamam. Bir de insan sevginizi..." dedi. Gülümsedim. Yağmurdan kalma şu su birikintilerine basarak geçiyordu sokaktan. Köşeyi dönene kadar takip etti gözlerim ardını. "Ben de merhametsizliğinizi", dedim pencerenin ardından.

Elifnur EVİN

GECE VE YAĞMUR

Gecenin bu saati sen düşerken dudaklarımdan sayfalarıma,
Engel olamadım kendime anlatmaya başladım seni.
Sözcükler boğazımda düğümlense de, durduramadım kalemimi.
Gözyaşları yol yaparken yanaklarımda
Gökyüzü de eşlik etti bu gece yağmurlarıyla.
Sen yakıp tutuştururken bir dal gibi yüreğimi.
Ben habersizce adamıştım sana tüm gençliğimi.
Sen rüya görürken ben hazırladığın kâbusa yummuştum gözlerimi.
Ne itiraz edebildim sana ne de kızabildim.
Kaçamadım yolları sana çıkan cehennemimden.
Senin için yaşanmış ve bitmiş bir maziyken ben,
Sen bende ulaşılmaz yerdeydin, kayramdın
Affet beni,
Direnedim gönlümdeki cumhuriyetinin karşısında
Sen bağımsızlığını ilan etmişken söz düşmezdi bana.
Hasretinden düştüm yine yollara.
Anılar film şeridi geçerken ardın sıra
Kayboldum ben sensizliğin sokaklarında.

Şinem ÖNER **İÇİMİZDEKİ ÇOCUĞUN ÖLÜMÜ**

Herkes bir yol çizer kendine. Yolun kenarlarına papatyalar ekersin her acı çektiğinde. Sonra yolda yürümen için seni tutan el gider ve düşersin ektiğin papatyaların üstüne. Etrafı saran papatyaya kokuları eşliğinde büyüsün ve işlersin ilk cinayetini. Bilirsin papatyalar öldüğünde kokuları etrafa yayılır. Bir gün otururken geçmişini düşünürsen, anneni anlamaya başlarsan ve artık her nefesinde şiirler dökülüyorsa gözlerinden, sen büyümüşsün.

Deniz kenarında yürürken düşündüğü şey ‘Dilek çaputumu hangi ağaca bağlayayım?’ değil de ‘Maaşlar ayın 15’inde mi yatıyor?’ ise geçmiş olsun, sen büyümüşsün. Artık acılarını yaşamaktan utanıyorsan, eskisi gibi anne diye haykırarak ağlayamıyorsan, annene onu sevdiğini söyleyemiyorsan, az kitap okuyorsan, arkadaşlarını görmüyorsan sen büyümüşsün. Büyüdüğünde ikinci cinayetini de işledin. Öldürdün içindeki çocuğu. Yerine kocaman bir yalnızlık koydun. Sonra kaybettiğin her şeyin sorumlusunu yağmur sandın. Bilmiyordun yağmur bile sana ağlıyordu. Kendi içinde kurduğun mezarlığı suluyor ve işte büyüdün bir bedende binlerce cesetle...

Şimdi her anın hüznün kokuyor, her bakışın pişmanlık dolu. İnce belli bardağa koymuşsun bütün anılarını. Kokusunu içine çekiyorsun içine doluyor huzur. Sonra sıcak olduğunu bilerek alıyorsun bir yudum ve yanıyor dilin. Sende böyle cezalandırıyorsun kendini. O ince belli bardağın kan kırmızısında yazıyorsun şiirlerini, birine veda eder gibi. Şimdi istiyorsun ki mezarını örtsün kelimeler ve ardından okunsun şiirler. Bilmiyorsun ki şairin dediği gibi “ Yaşayanlar unutmuştu bizi, biz öldüğümüzle kalmıştık

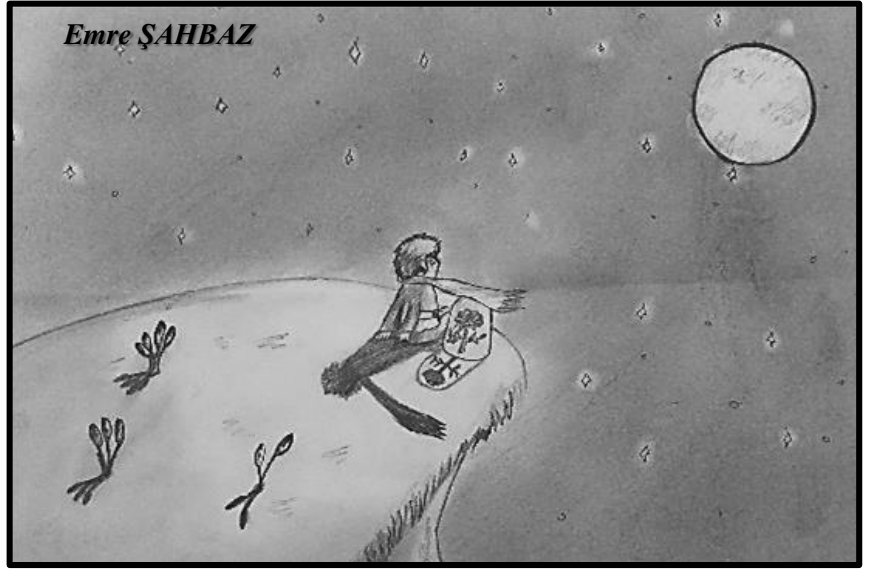
Begüm BAL **SERÜVEN**

Rıfat, bir sabah uyandı. Saat gece beşti. Okula gitmesine iki saatten fazla vardı. Uykusunu almıştı. Yatakta boş boş duvarlara bakarak beş dakika geçirdi. Dün neler yaptığını düşündü. Kasım ayıydı ve hava çok soğuktu. Odası hiç aydınlanmamıştı. Yatağından kalktı, çoraplarını ayağına geçirdi. Rıfat 12. Sınıf öğrencisiydi. Yatağından kalkınca kitaplığına baktı. Odasının her yeri kitaptı neredeyse. Duvarda küçük bir kâğıda yazılmış bir nota baktı. Kâğıtta “ODTÜ” yazıyordu. Küçüklüğünden beri tek hayaliydi. Üniversiteye gidince çok mutlu olacağına emindi Rıfat. Peki, gerçekten yapabilir miydi? Kendine hiç güvenmiyordu doğrusu. Ama tek istediği bu sıkıntılı hazırlık günlerinden kurtulmaktı. Rıfat eline bir test kitabı aldı ve harıl harıl soru çözmeye başladı. Her gün defalarca yaptığı bu işi yine yapıyordu işte. Bütün bir senesi böyle geçecekti. Rıfat’ı, alıp iki gün öncesine ışınlasalar haberi olmazdı; çünkü her gün aynıydı.

Aylar geçti. Rıfat sınava girdi. Çıktığında ise mükemmel bir sonuç alacağına emindi. Ailesi onunla gurur duydu. Bu pek hoşuna gitti doğrusu. Ne de olsa çok önemli bir sınavdı ve iyi yapmıştı. Bir anda zihninde bir soru belirdi Rıfat’ın: “Şimdi ne olacaktı, ne yapacaktı. Ne soru çözmeye gerek vardı ne ödev yapmasına. Sahi! Rıfat zaten bunu istemiyor muydu? Beki neden mutsuzdu? ODTÜ’ye kavuşacaktı. E, sıkıntı neredeydi o zaman?

Rıfat, sonuç açıklanana dek hayatı boyunca yapmadığı bir şey yaptı: “DÜŞÜNMEK” Rıfat yaşamamıştı ki. Hayat, bir tiyatro oyunu olsaydı Rıfat’ın önemsiz sıradan bir rolü olurdu. Rıfat hayatı boyunca ne bir kediye sevmiş, ne bir kitap okumuş, ne aşık olmuş, ne de hayal kırıklığına uğramıştı. Trenin içinde yol alırken yavaş yavaş penceresinin perdesini kapatmıştı Rıfat. Oysa ne manzaralar kaçırmıştı!

Emre ŞAHBAZ

Zeynep Sude CEYHAN **DUYGUSAL YIKIMLAR**

Akşam, saat 22.04

Ders çalışmak amacıyla oturduğum kirli sandalyemde bir şeyler düşünüyorum. Belirli bir konu değil, birbirinden fazlasıyla bağımsız birkaç şey. Hiç hoşlanmıyorum galiba bu düşüncelerimden. Kalbim sıkışıyor, başım dönüyor. Masa saatimin tıngırtısı beynimin duvarlarına çarpıyor. Gözlerim saçma sapan yerlere dalıyor, ellerim üşümüş. Bir yandan çalışmam gereken derslerimi düşünüyorum; bir yandan, bunun gerçekten önemli olup olmadığını... Neydi beni bu kadar sarsan? Yalnızlık mı? Yalnız olduğumu düşünmüyorum. Kırgınlık mı? Hayır. Artık kırılmıyorum bile kimseye. Pişmanlık veya öfke mi? Bunlarla ilgili bir durum da yok. Aşk mı? Sanmam.

Her ergen gençte olur diyorlar böyle duygusal yıkımlar. Bu da onlardan biri mi? Hiçbir şey yapmadan öylece durmak öylece durmak, düşünmek istiyorum. Bir de yazmak. Zaten kalemimden başka kimim, neyim var ki? -yazarak da ne kadar iyi anlatabiliyorum, bu da tartışılır ama- Ne yapmam geçer bu his? Ne yapmam doğru olur? Kolumu kaldıramayacak kadar yorgun hissediyorum. Sanırım büyüklerin bahsettiği: “Dünya Telaşı” sarmaya başladı beni. Sanırım büyüyorum. Bu iyi mi? Bilmiyorum. Bekliyorum.

Fecir

VAVEYLA

Kelimelerin anlatamadığı,
Mısraların bittiği,
Nefesimin yetmediği,
Bir yerlerdeyim şimdi.

Etrafım çok karanlık,
Çıglıklarımın duyulmadığı sessizlik,
İliklerime kadar hissettiğim sensizlik,
İçimde kocaman bir boşluk.

Yüzümde yalandan gülümsemeler,
Gönlümde bitmeyen özelemler,
Konuşamadığım bir sen bir de ben var.

Satırlar, sayfalar, defterler,
Yeter mi anlatmaya sence?
Nasıl diner içimdeki yangınlar?
Seni böyle yüreğinden sevince.

Karanlığı yaran sokak ışıkları, pencereden süzülüyordu. Yorucu günü en iyi özetleyen bu ışıklar, sanki yorgun yorgun aydınlatıyordu. Kızaran gözlerime inat uyukum yoktu.

Saatlerdir, tahtadan sandalyemde oturuyor; önümdeki boş sayfalara bir şeyler karalıyordum ama nafiyleydi. Zihnimde sayısız düşünce ve tarifsiz... Onlarca -bir şeyler karalanmış- buruşturulup atılmış kâğıtlar... Olmuyordu. Her yeni düşüncemle önümdeki kâğıtlara bir şeyler yazdıkça üç beş cümleden öteye gidemediğimi anlıyordum. Kafamı da toplayamıyordum.

Kahvemini bittiğini anladığımda yerimden usulca doğruldum. Mutfağa yönelirken dışarıdan yağmur sesleri geliyordu. Yavaşça gülümsedim. Pencereye yaklaştım. Toprak kokusu tüm adayı sardığında artık odada kalamayacağımı anladım. İki dakika geçmemişti ki kendimi sokakta yürürken buldum. Çiseleyen yağmur içimi huzurla doldurdu. Arnavut kaldırımlı taş sokaklardan geçmeye başladım. Yavaş adımlarla yürümeye devam ediyordum, zihnimdeki derin düşüncelerle savaşıırken.

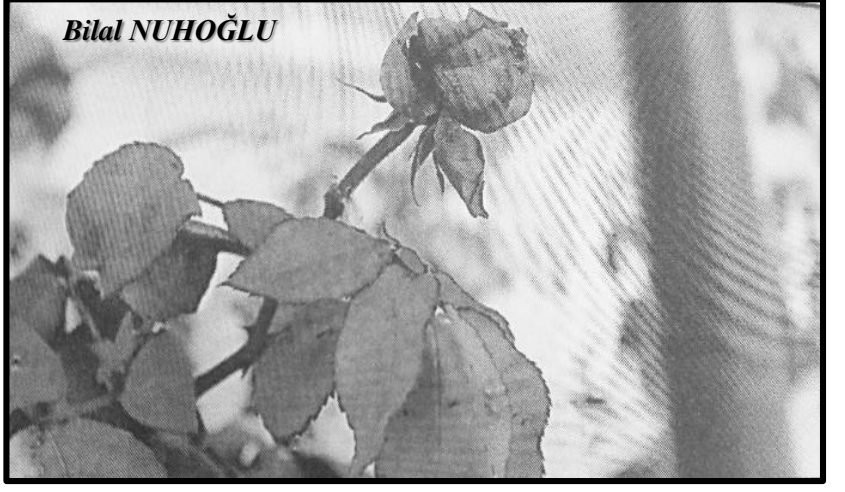
İnce ince yağın yağmur yerini yaprağı bile güç bela oynatan hafif bir rüzgâra bıraktı. Her rüzgârın esişiyile gelen toprak kokusu beni mest etmeye devam ediyordu. Ciğerlerimi toprak kokusuyla doldurmak adına derin derin nefes alıp veriyordum.

Ayaklarımın beni denize yönlendirdiğini dalga seslerini duyduğumda anladım. Hırçın dalgalar sanki tüm öfkesini kayalardan çıkartıyor oluşundandı ki kıyıya vuruş seslerini -tüm şehrin sessizliğiyle birlikte- birkaç sokak ötede yürüyen ben bile duyuyordum.

Gecenin yeryüzüne yansımış hali olan deniz kapkaranlıktı. Günün yorgunluğuyla kordondaki banklardan birine oturdum. Denizin tam ortasındaki Kız Kulesi, tüm ihtişamıyla ben buradayım diyordu. Güzelliği gözlerimi kamaştırıyordu. Daha doğrusu tüm İstanbul'un güzelliği gözlerimi kamaştırıyordu.

Derken ne yazmam gerektiğini buldum. Usulca hafif nemli olan banktan kalktım ve adımlarımı evime yönlendirdim.

Masaya oturup hemen elime kalemi aldım ve yazmaya başladım. Şimdi ise son cümlelerimi yazıyorum. Bu sefer masama vuran ışıkların sebebi güneş. Gün çoktan doğdu ve ben içimdeki huzurla cümlelerimi sonlandırıyorum.

Prenses

İNSAN KENDİNDEN KAÇAMAZ

Asansörün kapısını hızlıca ittirdi ve son merdivenleri koşarmışçasına indi. Neredeyse düşecekti; fakat buna aldırmaz etmedi. Binanın kapısından kendini dışarı attı. Nereye gidecekti ki? Bir anlık duygularının bedelini ödeyecekti. Gözleri yaşlarla doldu. Ama artık çok geçti geriye dönmek için. Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Her gün onlarca kez geçtiği kaldırımlara bakarak yürüyordu. Kafasını kaldırdığı an sanki tüm dünya onunla alay edecek gibi hissediyordu. Kafasında yine günün pişmanlıkları vardı. Köşeyi döndü. Nereye gittiğini kendi de bilmiyordu. Tek isteği uzaklaşmaktı. Ama ne kadar uzaklaşabilirdi? Ne kadar kaçabilirdi ki? İnsan, korktuğu şeyden kaçarak kurtulabilir miydi sahi? Zihnini aptalca anılar doldurdu. Derin bir nefes aldı. Yola devam etti. 15 dakikadır yürüyordu. Bir anda nereye geldiğini anlamak için etrafına bakındı. İşte, başladığı yere geri dönmüştü. Ne zaman kaçsa korkularından, tokat gibi bir gerçek yüzüne vuruyordu: İnsan kendinden kaçamaz.

Cennet Ağacı
HER MEVSİM SEN

Canlandırırım gözümde sen okurken duygularımı.
Mısralarım, üstünde gezinen gözlerinin ışıklarını
Ve düşünen kafanın gölgesindeki kaçak bakışlarımı
Düşündükçe bunları,
Yazıya akıverir gönlümün serin suları.
Ardından sayfaya dökülür, gözlerimden sıcak gözyaşları.
Belki hatırlatırlar sana Nisandaki yağmurları...

Zihninde yer etmeseydi, bendeki mevsimlik seller.
Tez geçecekti içimdeki bulutlu ve yağışlı duygular.
Ardından getirecekti berrak güneşi o korkular.

Seni seller sürükledi irak yerlere,
Anımsadıkça boşalır şakaklarımdan terler.
Ruhunda açsaydın
Ruhuma bir yuva ellerinde olurdu bu mürekkepli eller.

Gönül
KURACAK CÜMLELERİM VARDI

Benim sana yazacak romanlarım vardı. Sen yaktın romanlarımı. Okumadan rafa kaldırdın. Üstünü toz kaplayınca saklanırlar sandın. Oysaki ben o romanlara koskoca hayatlar sığdırdım. Sen yaktın romanlarımı. Isındın o ateşin sıcaklığında. Bilmedin yaktığın romanların umutlarını olduğunu. Belki de bildin.

Benim sana kuracak cümlelerim vardı. Sen cümlelerime kıymet vermedin. Arkanı döndün. Ben senin sırtına da "Seni seviyorum" derim bilemedin. Duvarlar ördün. Sevgimi aşamaz sandın. Ben yıktıkça sen ördün. O duvarlar ardında kurdun krallığını. Beni dışarıda bırakarak sevgimden kaçtığını sandın. Bense imrenerek izledim o güzel krallığı.

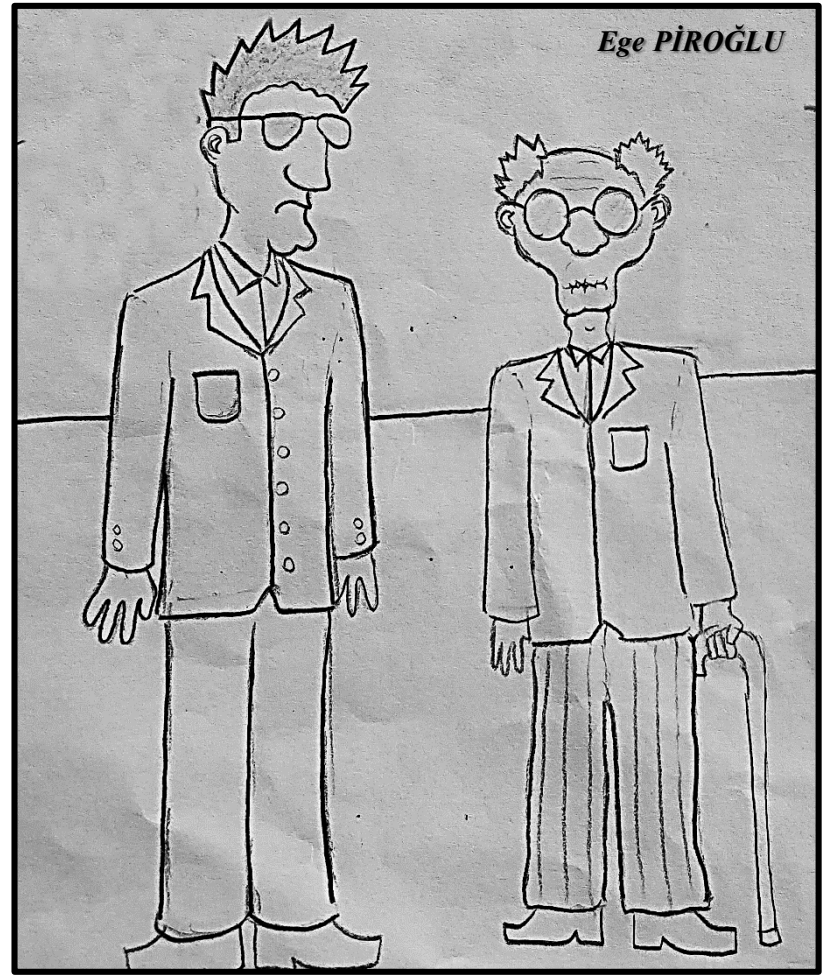
Benim kelimelerim vardı. Ama artık bir önemi yok. Karşıdayım. Sana verecek bir kelime bile yok. Öyle kelimesizlik ki benimki roman sayfalarına sığmıyor. Sen bilmiyorsun benim kelimesizliğimde dahi sen varsın. Benim tek çaresizliğimsin. Bir gün olurda nefes alamazsam nefessizliğim bile sen olacaksın.

Benim bir hayatım vardı senden önce. Ben onu sana hediye ettim. Sen o hediyeyi beğenmedin. Bende hayatımı harcadım, kütüphane raflarında...

Gönül BÜYÜSÜN KARANFİLLER

Vurun beni bu bitmeyen yalnızlıkta. Vurduğunuz yerde büyüsün karanfiller ve bedenim olsun toprak. Gözyaşarımla sulayayım onları. Vurun beni bu karlı dağlarda. Zemherinin ortasında kalayım. Açayım kollarımı sevdiğime son kez sarılayım. Beni sever bu dağlar. Ben ise vurgunumdur onlara. Ama şimdi vurun beni bu denizde. Özgürlüğüm kanımla karışsın. Balıklar ölsün, kuşlar yüzsün. Kapansın bu görkemli ışıklar. Ruhlarımız karışsın artık. Sevdiğimi haykırayım denize, dağlara, yalnızlığıma... En çok yalnızlığıma. Seviyorum yaşamayı, sevdiğim için yaşıyorum. Ağlamayı yaşıyorum, ağlamak için seviyorum. Ölmeyi özlüyorum ve ben ölmek için yaşıyorum.

Her yeni yaşında daha tecrübesizim dünya. Düşüyorum ve kalıyorum düştüğüm yerde. Dermanımı kesmiş yıllarım. Soluğumu tüketmiş geceler. Yine hasretim göğ. Bilemezdim notalarda saklı şiirleri. Bilmezdim bir kaldırım taşının tanık olduğu aşkları. Bilmezdim içilen kahvenin kırk yıl hatırını, ben bilmezdim. Bilemezdim ve bilmedim yaşamayı. Ama ben en güzel ölmeyi bildim. Herkes için ölmeyi. Ölü doğmayı bildim. Öldüğünde doğmayı, iyi bildim doğrusu. Bazı sevdalar tarihe geçmez onları rüzgârın fısıltısında, mezarlığın ayazında dinleyin. Anlatacak çok şeyleri var. Yazacak yarım kalan şiirleri

Beyza ÖZDEMİR ANI YAŞAMAK

Semtin en kalabalık; ama hengâmenin aksine insanda yaşama hissi uyandıran caddesinde yürüyordu adam. Rüzgâr arka tarafından esiyor, pantolonunu uçuşturuyordu. Kollarını bağdaş yapmış, "Elimi cebime koysam mı?" diye düşünüyordu. Nereye gittiğini bilmeden yaklaşık kırk dakikadır dolaşıyordu. Evde ruhu daralıyor, kendini her fırsatta dışarı atıyordu. Kaldırımdaki çizgilere basmadan yürümeye çalışıyor, gördüğü arabaları sayıyordu. Genel olarak bir amacı ya da hedefi yoktu. Liseyi bitirmiş, üniversite okumamıştı. Herhangi bir geliri yoktu, pek fazla kıyafetinin ve yiyeceğinin olmadığı gibi... Bir sonraki güne yatırım yapmayı saçma bulur, anı yaşardı. Bugün de anı yaşadığı günlerden biriydi.

Her gün, hemen hemen aynı sokaklardan geçse de, her geçişinde dikkatli bir şekilde incelerdi kaldırımları, evleri, arabaları, hatta balkonlarda asılı olan çamaşırları. Her gün vapura binerdi. Bugünde bindi. Hâlbuki vapurla bir işi yoktu; ama denize âşıktı. Onun özgürlüğü kadar özgür, dalgaları kadar cesur, rengi kadar asil olmak isterdi hep. Kuşlara da çok özenirdi, uçmak isterdi hızlı hızlı. Ama emindi: Bu istekleri gerçekleşse bile yeni yeni istekleri doğacaktı. Bu seferki isteği simit yemektir. Her gün kırmızı arabanın park edildiği sokaktan geçti, her zamanki mısırının yanından ve Bahar Sokağı'ndan. Bir tane simit satın aldı. Simidin susamlarının kese kâğıdına dökülmesi onu biraz sınırlendirdi ama o, yoluna devam etti. Simitten bir ısırık aldı. Biraz fazla kavrulmuş gibiydi; ama o an hoşuna gitti. Cebinde peçete parçaları vardı. Hepsini bir çırpıda yere silkeledi. Cebine tekrardan koymaya üşendi. Öylece yoluna devam etti. Birazdan belki bir parka oturur, etrafı seyredirdi; beklide bir ağacın altında uyuyakalırdı. Bilmiyordu. Yürüyordu.

Fatma Eylül ÜNSAL LALELER VE ZAMANLAR

İstanbul sokaklarında,
Ellilerinde bir adam
Evi hastane olmuş,
Beyaz duvarlı bir binada
Şifa arar durmuş.

Doktor sesleri, ilaç kokuları
Bezdirmiş, bu hayat dolu adamı
Hastalığı ilerliyormuş
Ama adam oturuyormuş.
Tedavi aranyormuş sözde,
Bunun sonu yokmuş.

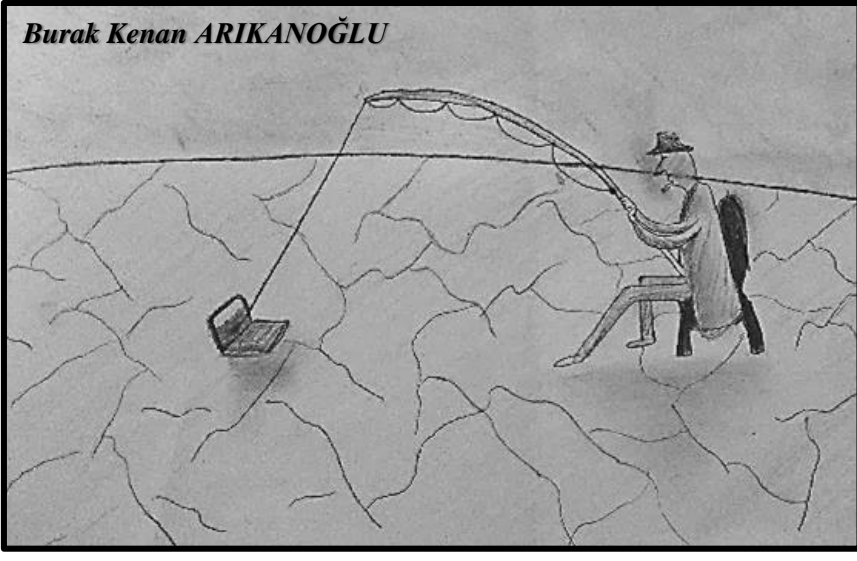
Bir sabah, yatağını düzeltmiş
Takmış fötr şapkasını
Kapatmış kapısını
"Gidiyorum artık." demiş
"Tedaviyi değil ölümü bekliyorum burada."
"Aman" demişler, "Sakin!" demişler
Ama faydasız
Özgür ruhlu bir adamı,
Hastanede tutamazsınız.

Önce gitmiş bir çiçekçiye,
Biraz lale almış, ufacak bir saksıda
Hem hasta hem yalnız,
Pek kimsesi de yokmuş
Adam çiçeği çok sevmiş
Kendisine benziyormuş.
Söz vermiş kendine, onu canlandırmak üzere
"Ey güzel çiçek" demiş
"Yalvarırım sen ölme."

Günler geçmiş aradan, laleler büyüyormuş.
Onu sulayan adam ise gittikçe soyluyormuş.
Kimse fark etmemiş ama
Adam ölümden çok korkuyormuş.
Elinde olsa, kaçacakmış kaderinden
Ama kaderi hep tutuyormuş ellerinden.

Bir rüzgârlı pazar sabahı
Otuz yıllık apartmandan
Yeşil, ağır bir tabut çıkmış.
Anılar, acılar ve yaşanmışlık,
Bu tabutu sarıp sarmalamış
Kaderinden korkan adam,
Kaderinden kaçamamış.

Camın önündeki lalelerin,
Renkleri solmuş, yaprakları cansız
Yetim çocukların kalbi gibi
Öyle üzgün, öyle yalnız.

İlde MALAZGİRT'TE BİR CUMA SABAHİ

Yavuz Bahadıroğlu'nun çoktandır okumak isteyip de bir türlü derslerden ödevlerden vakit bulup okuyamadığım romanı "Malazgirt'te Bir Cuma Sabahı" adlı eserini nihayet okumaya başladım. Romanın bu kadar sürükleyici ve etkileyici olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bir tarafta olaylar, çatışmalar, çıkar ilişkileri, diğer tarafta İslam'ın saf neşesiyle hemhal olmuş alperenler, gaza ehli dervişler...

Büyük Komutan Sultan Alparslan: "Ey Askerler! Eğer şehit olursam bu beyaz elbise kefenim olsun. Ben nefsimi Allah'a adadım. Benim için şahadet de, muzaffer olmak da birdir. Zaferi kazanırsak istikbal bizimdir. Biz ne kadar az olursak olalım, onlar ne kadar çok olurlarsa olsunlar, bütün Müslümanların minberlerde bizim için dua ettikleri şu saatte kendimi düşman üzerine atmak istiyorum." diyerek bir taraftan askerlerine savaşma neşvesi kazandırmaya çalışırken diğer taraftan bugünün insanına bile hitap edebilen sözler sarf etmektedir. Allah rızası için savaşalım, Anadolu'yu İslam toprağı yapalım...

Kitabı geçmişte ve gelecekte milletlerin nasıl ve neden değişime veya saldırılara uğradığını açıkça anlatıyor. Kitapta tam olarak Alparslan dönemindeki durumdan bahsedilmekte. Türk İslam birliklerinin diğer devletlerden farkını konu edinmiş. Alparslan'ın ordusu Allah adına yani din uğruna savaşırken Bizans askerleri para, mülk, şan, şöhret uğruna savaşmakta.

Ayrıca Bizans askerlerinin ne din ne de dil birliği vardı. Bu yüzden bir düzen kuramıyordu. Bizans'ın askerleri bir tarafa; liderleri bile çatışma halindeydi. Oysa Alparslan'ın ordusunda liderler ve askerler arasında ayırım yapılmadan herkes aynı amaç uğruna savaşmaktaydı. Alparslan'ın ve amcası Tuğrul Beyin hedefi Türkleri bir çatı altında toplayıp İslam dinini yaymaktı. Savaşlarda bu sebeple askerler ölüm pahasına savaşmışlar ve şehit düşmüşlerdi. Maddi bir kazanç için değil Allah'ın sonsuz kudreti onları cezp etmişti.

Kitap; günümüz Türklüğünün, neden şuanda eski zamanındaki ihtişamında olmadığını açıkça anlatmış. Günümüzde belki din ve dil birliği olabilir. Ama eskiden soydaşlarımıza yaptıklarını şimdi biz kendi kendimize yapıyoruz. "Dinimizi yanlış öğreniyoruz ve öğretiyoruz". Böyle giderse Bizans'tan hiçbir farkımız kalmayacak. Şan, şöhret, mal, mülk ve bunlara tapar insanların sayısı arttı. Ama bizi yaratan ve bizden sadece kendisine kulluk etmemizi isteyen Allah için farz ibadetlerimize bir bahane bulduk. Bencil, çıkarıcı isteklerimiz için dinimizi yıprattık. Tembellik ettik. Bu sırada akıllanan düşmanlarımız bu durumdan faydalanıp bizi ezdiler. Malazgirt zaferimizi bizden almaya çalıştılar. Onca şehidimizin zaferini onlara kendi ellerimizle verdik. Kitap tarihimizden ders çıkarmamız için bütün bu olayları objektif bir şekilde bize sunmuş. Bizans'ın durumunu yaşadığımızı ve tarihin kendini tekrarladığı açıkça anlatılmış. Şu an ki düşmanlarımızdan korunmak ve onları etkisiz hale getirebilmenin çözümünün tarihimizde bulunduğu açık. Ama şimdiki düşmanlarımız daha tehlikeli. Neden mi? Çünkü artık bizi tanıyorlar. Bizim kazandığımız zaferlerin sebebini ve bizi nasıl çökertebileceklerini biliyorlar. Yıkılan ülkelerin tarihlerine bakıldığında çoğu içten yani ajanlar tarafından çökertilmiş. Bunun anlamı bir ülke birlikteliğini kaybederse yok olmaya mahkûmdur.

Sonuç olarak Mevlana'nın dediği gibi: "Bir olalım iri olalım, diri olalım." Bu söz bizden yaklaşık 800 yıl önce söylenmiş. Bu söz şu an ki durumları anlatmıyor mu? Nasıl ki Malazgirt Zaferini birlikte dilimizde tekber, elimizde Kuran'la almışsak. O yüce şehitlerin torunları yani biz bu vatani kolay kolay veremeyiz. Şu anki düşmanların hedefi bizi Bizans'ın durumuna sokmak. Bizim bunu önlememiz için tarihten Malazgirt, Çanakkale ve daha birçok zaferimizden ders çıkarmamız gerek. Yoksa bizim de sonumuz Bizans'tan farklı olmaz. Allah rızası için tekrar tek bir istekle yaşayalım. Anadolu daima İslam toprağı kalsın.

Fatıma Zehra AKYÜZ

AĞLAYAN BİR HANZALA'YIM

Ey kardeşlerim neredesiniz?

Ağlıyorum.

Ağlıyorum çünkü işgalcilere kaşı tek başınayım.

İşte yine savaşın ortasındayım.

Ben de, ben de terk edilmiş bir Hanzala'yım.

Ağlıyorum.

Ağlıyorum ve bekliyorum.

Belki, belki o meltemlerde

Belki o yağmurlarda sakladığım sesime

Bir Müslüman kulak verir diye, bekliyorum.

Bir kardeşim kulak verir diye, bekliyorum.

Ağlıyorum.

Ağlıyorum, hani nerde kaldın ey Müslüman?

Gidiyor elden Mescid-i Aksân diye, haykırıyorum

Ağlıyorum

Ağlıyorum ama duymuyor kimse.

Kulak vermiyorlar ağıtlarıma

Neredesiniz, neredesiniz ey Müslüman kardeşlerim?

Neredesiniz Selehaddin Eyyübîler?

Neredesiniz Hz. Ömerler, Esmalar?

Ey Müslüman UYAN!

Yine yalnızım.

Yine savaşın ortasında tek başına

Ağlayan bir Hanzala'yım...

İMTİYAZ SAHİBİ

Selvet GÜRDAĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Doğukan ÖZTÜRK

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Tuba ARICIOĞLU ÖZTÜRK

GÖRSEL DANIŞMAN

Tuba ARICIOĞLU ÖZTÜRK

YAYIN KURULU

Sibel SAĞLAM

Ali ALTUN

OKUL ADRES TELEFON

MELİHA HASAN ALİ BOSTAN ÇUBUK FEN LİSESİ

Yıldırım Beyazıt Mah. Ağrı sok. No 3 Çubuk / Ankara

0312 837 92 72